

ΑΠΟΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η αισχροκρέδεια δὲν εἶνε ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῆς ἐποχῆς μας. Ἐἶνε λοιποῦδι, ἡ μάλλον ἀγχιῶδι, ποὺ ἄνθισε σ' ὅλες τῖς ἐποχὰς καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ὅλοι σχεδὸν οἱ νομοθέτες τῆς γῆς ἔλαβαν ἐναντίον τῆς αὐστηρότατα μέτρα. Τὰ αὐστηρότερα ὅμως καὶ ἀγχιώτερα μέτρα ἐναντίον τῶν αισχροκρεδῶν, τὰ ἐφήρμοσε ὁ περίφημος χαλιφῆς καὶ σουλτάνος τῶν Ἀράβων ὁ Ἀαρων-Ἀλ-Ρασίντ.

Κάποτε ποὺ ἦταν μεγάλη αὐτοδεία στὴν Ἀραβία ἓνας μεγαλέμπορος τῆς Βαγδάτης προαγόρασε ὅλο τὸ αἶμα τῆς χρονιάς καὶ τὸ ἔκρυψε σὲ διάφορες ἀποθήκες γιὰ νὰ δημιουργηθῆ ἔτσι ἑλλειψὶς καὶ νὰ τὸ πούλησῃ κατὰ πανάκριβα. Τὸν κατήγγειλαν ὅμως στὸν Ἀαρον Ἀλ Ρασίντ, ὁ ὁποῖος ἔστειλε ἀμέσως καὶ τὸν φώναξεν στὸ παλάτι του.

Ἐκεῖ, μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς αὐλικούς, ἔβαλε τοὺς ραβδούχους του, ποὺ ἦσαν ὀπλισμένοι μὲ τρομερὸ μαστίγιον, καὶ τὸν ζήτησαν κατὰ γῆς. Ἐπειτα τὸν γύρνωσαν καὶ ἀόχισαν νὰ τὸν χτυποῦν ἀλόπητρα, ὡς ποὺ πέθανε ἀπ' τὸ ζῆλο.

Ἄλλοτε πάλι ἓνας ἄλλος μεγαλέμπορος τῆς Βαγδάτης βγήκε περὶ ὁδὸν καὶ ἀγόρασε ὅσα ἀγὰ ὑπῆρχαν σὲ ἀκίνητο ἐκτὸς χιλιόμετρον καὶ ἔπειτα τὰ ἔκρυψε στὰ ὑπόγειά του γιὰ νὰ παρατηρηθῆ ἑλλειψὶς καὶ νὰ τὸ πούλησῃ ἀκριβὰ. Ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ χαλιφῆς ἔστειλε καὶ τὸν ἔφεραν στὸ παλάτι καὶ ἐκεῖ διέταξε νὰ τὸν βάλουν διὰ τῆς βίας νὰ ρουφήξῃ ὅλα τὰ ἀγὰ, ποὺ εἶχε ἀποθηκεύει. Φυσικὰ ὁ μεγαλέμπορος δὲ μπόρεσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα, ὡς ποὺ στὸ τέλος ἔσκασε ἀπὸ τὰ πολλά ἀγὰ...!

Μιά ἄλλη χρονιά πάλι εἶχε πέσει στὴ χώρα ἀκριδα, ἡ ὁποία κατέστρεψε ὅλη τὴν παραγωγή τῆς πατάτας. Μονάχα τὰ χωράφια ἐνὸς μεγάλου γαιοκτημόνου γλύτωσαν, ὡς ἐκ θαύματος, ἀπ' τὴν καταστροφή. Τότε ὁ γαιοκτήμιον ἔμαξεψε ὅλες τῖς πατάτες του, τῖς ἔκρυψε καὶ ζήτησε γιὰ νὰ τὶς πούλησῃ σὲ δεκαπλάσιον τιμῇ ἀπ' ὅτι τὸν στοίχιζαν.

Ὁ χαλιφῆς ὅταν τὸ ἔμαθε, διέταξε ἀμέσως νὰ τοὺς δημεύσουν ὅλη τὴν περιουσία καὶ κατέδωκε τὸν αισχροκρεδῆ σὲ ἰσοβία ἀναγκαστικῆς ἔργασια, στὸν λαχανόκηπον τὸν ἀνακτόρου του. Ἐταὶ ὁ αισχροκρεδῆς πρῶν γαιοκτημόν κατέβηκεν κάθε πρῶτο στὸν λαχανόκηπον τοῦ Σουλτάνου, συνοδευόμενος ἀπὸ δύο ραβδούχους, ποὺ τὸν ἐπέβλεπαν καὶ ἐφαρθε διαρκῶς ἀπ' τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδι, μὲ ἓνα κομμάτι τι ψωμι, χωρὶς νὰ τοῖμαί νὰ σταθῆ ὅτι στιγμή γιὰ ν' ἀνασάσῃ, γιὰτι κάθε φορὰ αὐτὸ κοινοσταζέταν, οἱ δύο ραβδούχοι τὸν ἔδεραν ἀλλήληται. Ἐταὶ πέρασε ὅλο τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΣΕΣΙΑ ΣΟΡΕΛ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ

Ἡ περιφημία γιὰ τὴν ὁμορφίαν τῆς γαλλίς καλλιτέχνισ Σεσίλ Σορέλ, ἡ ὁποία θεωρεῖται ἡ ὠραϊότερη ἀπ' τὰς ἡθοποιούς τῆς Γαλλίας, πρῶτον παντρευθὴ τὸν κλητὰ ντὲ Σεγκῶ εἶχε ἓνα πλῆθος ὀλόκληρον θησαυρῶν, ὁ καθένας ἀπ' τοὺς ὁποίους τῆς εἶχε δωρηθῆ ἓνα ἢ περισσότερα μεγαλοπρεπῆ κοσμήματα. Ἐταὶ ἡ Σορέλ εἶχε σχηματίσει μιά ἀπ' τῖς μεγαλειότερες συλλογὰς πολυτίμων κοσμημάτων τοῦ κόσμου, τῆς ὁποίας ἡ ἀξία ἦταν μυθώδης.

Κάποτε ὅμως ἀπεράσισε νὰ μεταβάλλῃ εἰς χρῆμα ὅλα ἐκεῖνα τὰ κοσμήματα καὶ ὠρῶντοσε γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ μὴ δημοσία δημοπρασία στὴν ὁποία ἔτρεξε ὅλη ἡ παρισινὴ καὶ ἡ διεθνὴς ἀριστοκρατία. Φυσικὰ ἡ Σορέλ, ἡ ὁποία δὲν πούλοσε τὰ κοσμήματα τῆς γιὰτι βρισκόταν σὲ οικονομικὴ στενωπὴ, εἶχε πούλοσε σὲ ὑπερβολικὰς τιμὰς. Σὲ μιά στιγμὴ μάλιστα ἄκουσε ἓναν ὄμιλον κηρῶν ποὺ ἔλεγε :

— Ὁραία, εἶνε, ἀλλὰ ἀκριβὰ, πέρα πολὺ ἀκριβὰ.

Τότε ἡ Σεσίλ Σορέλ γύγισε στοὺς φίλους τῆς ποὺ τὴν περιστοίχιζαν καὶ εἶπε γελώντας :

— Μαντεῖο τι σκεπτόνται αὐτὴ τῇ στιγμῇ ἡ κηρὶς ἐκεῖνης. Ὅλες τοὺς θὰ ἤθελαν ν' ἀποκτηθῶν τὰ κοσμήματα αὐτὰ, μὲ τὴν τιμὴν ποὺ τὰ ἀπέκτινα κ' ἐγὼ! ...

εἶχε στὶς μαῦρες μέρες ποὺ πέρασε στὴ φυλακὴ.

Ξαφνικὰ, ὄρθωσε τὸ κομὶ του, ἔσφιξε τῖς γροθιὰς του καὶ προχώρησε κατὰ τὸν Μποντελαίρ, γρέμοντας ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Φοβήθηκα μήπως τὸν σκοτώσῃ, μὰ ὁ ποιητῆς χωρὶς νὰ ταραχθῆ καθόλου, τὸν κτύπησε σαρχαστικὰ στὰ μᾶτια καὶ τοὺ εἶπε :

— Δὲν μοῦ λές, μήπως σὲ πῆγαν στὴ φυλακὴ ἐπειδὴ ἔκανες φόνο;

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαναν τὸ θυμὸ τοῦ ξένου νὰ καταπέσει. Θὰ ξαθυμῆθηκε βέβαια τὸ ἐγγλέμιον ποὺ εἶχε κάνει ἄλλοτε καὶ γιὰ τὸ ὅτιοὸ θὰ εἶχε ἴσως φορτὰ μετανοήσει. Καὶ ὁ πρῶτον κατάδικος, ἔπεισε σὲ μιά καρέκλα, κρυβόταν τὸ πρόσωπο του μὲς στὰ χέρια του, ἐνὸ τὸ σῶμα του ταζάσαν ἀπὸ δυνατοῦς σπασμούς.

ΑΠ' ὍΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά ἐπίσκεψις τοῦ Ρισελιῆ.—Ἡ μεγάλη προσφώνησις τοῦ δικαστοῦ. Τὰ γαλιδούρικα τοῦ Μιρεμπαλαί καὶ ὁ εὐπατρίδης ποὺ γελαιοποιήθηκε. Τὶ ἔλεγε ὁ Ριβαρόλ γιὰ τῖς Ἀγγλίδες. Ὁ λόρδος Πάλμερστον, οἱ φίλοι του καὶ οἱ λαγοὶ του. Πρῶ τῆς μάχης τοῦ Βατερλό. Ἡ ἀνησυχίαις τοῦ ἐπιτελάρχου τοῦ Βέλγιστον. Τὸ σχέδιον τῆς μάχης. Μιά ὠραία ἀπάντησις τοῦ σιδηροῦ δευκῆ. κτλ.

Ὁ μέγας πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας καρδινάλιος Ρισελιῆ εἶχε πάει κάποτε στὸν πύργο τοῦ Ρισελιῆ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἡ ἐδρα τῆς φρουραρχίας του. Ἄμα μαθεύτηκε ἡ ἀφίξις του, ἀμέσως ἦλθε τὰ γύρω χωριά καὶ ἡ κομπούλεις ἔστειλαν ἀπὸ ἓναν ἢ ἀπὸ δύο ἀντιπροσώπους γιὰ νὰ τὸν χαιρετήσουν. Μεταξὺ αὐτῶν ἔστειλε καὶ ἡ κομπούλεις Μιρεμπαλαί, στὴν ὁποία κάθε χρόνον γινόταν μεγάλη ἐμποροπανήγιος γαϊδάρων, τὸν δικαστῆ, ὁ ὁποῖος ἔκανε στὸν καρδινάλιο μιά ὠραία, ἀλλὰ μακροσκελῆ προσφώνησι.

Καθὼς ὅμως ὁ δικαστῆς μιλούσε, κάποιος ἀπ' τὴν ἀκολουθία τοῦ καρδινάλιου, ἓνας κοντόσωμος εὐπατρίδης μὲ κοκκινωθέντα μαλλιά γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν καρδινάλιο καὶ νὰ τὸν κινή νὰ γελᾷ, σκέφθηκε νὰ γελαιοποιήσῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ διακόπτοντάς του, τὸν ῥώτησε.

— Καὶ δὲν μοῦ λέτε πόσο εἶχαν τὰ γαϊδούρικα στὴν περασμένη ἐμποροπανήγιου τοῦ χοροῦ ὡς :

Ὁ δικαστῆς γύγισε, τὸν κτύπησε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω καὶ τοῦ ἀπάντησε :

— Κύριέ μου, νὰ σὰς πῶ εὐχαριστῶς. Τὰ γαϊδούρικα μὲ τὸ δικὸ σας ἀνάστημα καὶ τὸ δικὸ σας τρίχωμα εἶχαν δέκα σκουδα μόνον.

Κι' ἐξηκολούθησε τὴν προσφώνησιν του, ἐνὸς ὁ καρδινάλιος εἶχε ξεκαρδιωθῆ στὰ γέλια.

— Ἡ ἀγγλίδες εἶνε τόσο ἀδέξιας, ἔλεγε ὁ Ριβαρόλ, ὥστε νομίζεις καινῆς ὅτι καὶ τὰ δύο χέρια του εἶνε...ἀρτεστερά! ...

Ὁ λόρδος Πάλμερστον εἶχε ἀναθεῖς τὴν φύλαξιν τῶν ἀπεραντοῦν τῶν κτημάτων σὲ κάποιον γέρον ἴπτηντῆ του, ὀνομαζόμενον Μαρτέν, τὸν ὁποῖον εἶχε πενήντα χρόνια στὴν ὑπηρεσία του.

Ὁ Μαρτέν εἶπε μιά μέρα στὸν κύριόν του :

— Νομίζω, μιλῶδες, ὅτι ἔπαρτε νὰ λάβετε μερικά μέτρα ἐναντίον τῶν γειτόνων σας.

— Καὶ γιὰτι, παρακαλῶ ;

— Γιὰτι κινήθουν στὴν περιοχὴ σας καὶ σποτῶνουν τοὺς καλλιτέρους λαγούς σας.

— Καὶ τί θέλει νὰ κάνω ;

— Νὰ ἐγείρετε ἀγωγὴς ἐναντίον τους.

— Ἄκουσε, ἀγαπητέ μου Μαρτέν, ἀπήντησεν ὁ εὐγενῆς λόρδος.

— Προτιμῶ νὰχω φίλους παρὰ λαγούς! ...

Ὁ ἀγγλος στρατηγὸς Βέλγιστον, ὁ νικητῆς τοῦ Ναπολέοντος στὸ Βατερλό, ἦταν υπερβολικὰ ἐπιφυλακτικὸς, καὶ δὲν ἀνεκοίνωνε τῖς σκέψεις του οὔτε στοὺς πρῶ ἐπιστηθίους τοῦ φίλους.

Μέχρι τῆς προηγουμένης τῆς μάχης τοῦ Βατερλό, δὲν εἶχε πεῖ οὐτε λέξην στὸν ἐπιτελάρχου τὸν λόρδον Οὐζμπαρτιὲ σχετικῶς μὲ τὴν τακτικὴν ποὺ ἔκόπτεσε νὰκολουθήσῃ στὴν μάχη αὐτῇ.

Ὁ λόρδος Οὐζμπαρτιὲ ὅμως εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνησυχῆ. Ἐάν, ὁ μὴ γένοιτο, ὁ ἀριστράτηγος σκοτεινόταν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μάχης, θὰ ἦταν ἀναγκασμένος νὰλαβῆ αὐτοῦ τὴν ἀριστράτηγίαν. Πῶς θὰ μπόρουσε ὅμως νὰ διεξαγάγῃ ἐπιτυχῶν τὴν συνήχη τῆς μάχης, ἀφοῦ ἀγνοούσε τελείως τὸ στρατηγικὸν σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς, θὰ εἶχε ἦδη καταστρώσει ὁ Βέλγιστον καὶ θὰ εἶχε ἀρχίσει νὰ θέτῃ σ' ἐφαρμογῇ ;

Ὅταν λοιπὸν εἶδε ὅτι ἐπληροίει ἡ ὠρα τῆς ἐνάφρασις τῆς μάχης, εἶπε καὶ βῆκε τὸν Βέλγιστον, καὶ τοὺ ἐξέθεσε τοὺς λόγους τῆς στενωπῆς του. Ὁ Βέλγιστον, ἀφοῦ τὸν ἄκουσε προσεκτικὰ, τὸν ἔρωτησε :

— Ποῖος ὑποθέτεις ὅτι θὰ ἐπιτεθῆ πρῶτος, ὁ Βοναπάρτης ἢ ἐγὼ ;

— Ὁ Βοναπάρτης βέβαια...ἀπήντησεν ὁ ἐπιτελάρχης.

— Κατὰ συνέπαιαν, θάναγκασθῶ ν' ἀντικρούσω καὶ νὰ ἐξουδετερώσω τὰ δικὰ του στρατηγικὰ σχέδια. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὁ κύριος αὐτὸς δὲν εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃ τὰ σχέδια του, πῶς θέλεις νὰ ξέρω καὶ ἐγὼ τὴν τακτικὴν ἀτάκουσθησιν ;

Ὁ λόρδος Οὐζμπαρτιὲ κατέβηκε τὸ κεφάλαι καὶ δὲν ἀπήντησε τίποτα. Ὁ «σιδηρὸς δοῦξ» τότε τὸν πλησίασε, καὶ χτυπώντας τὸν φιλικὰ στὸν ὄμο τοῦ εἶπε :

— Ἐνα μόνον εἶνε τὸ «σγέδιόν» μου : Νὸ κάμω, ὅποσοδήποτε, τὸ καθήκον μου! Καί! εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ «σγέδιόν» αὐτὸ θὰ τὸ εἶχῃ καταστρώσει ἡδὴ καὶ σὺ! ...